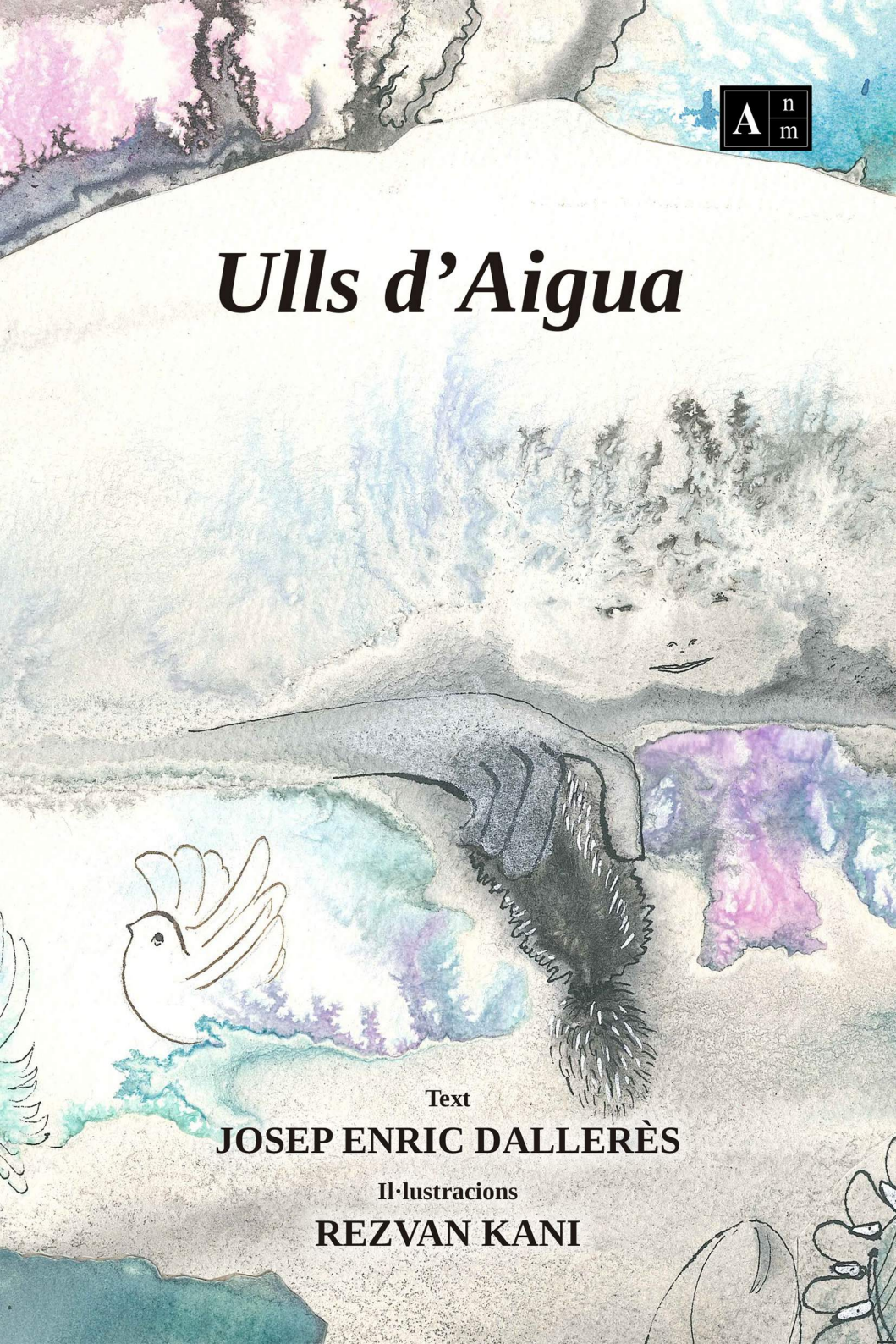

Ulls d'Aigua

Text

JOSEP ENRIC DALLERÈS

Il·lustracions

REZVAN KANI

Ulls d'Aigua

© del text: Josep Enric Dallerès
© de les il·lustracions: Rezvan Kani

Primera edició: 1988, Editorial Mayà
Primera edició d'ANM Editors: setembre de 2017
Disseny i maquetació: Oliver Vergés Pons
Editat per ANM Editors
© Anem editors

Imprès a Gràfiques Andorranes
Av. Fiter i Rossell, 30, subsòl
AD700 Escaldes-Engordany
Principat d'Andorra

Diposit legal: AND.504-2017
ISBN: 978-99920-65-11-2

Tots els drets reservats.
Sense l'autorització escrita dels titulars del Copyright, queden rigorosament prohibides les reproduccions totals o parcials d'aquesta obra a través de qualsevol procediment.

Aquesta edició ha merescut una ajuda del Ministeri de Cultura, Joventut i Esports del Govern d'Andorra.

Anem editors

Ulls d'Aigua

Josep Enric Dallerès

Il·lustracions de

Rezvan Kani

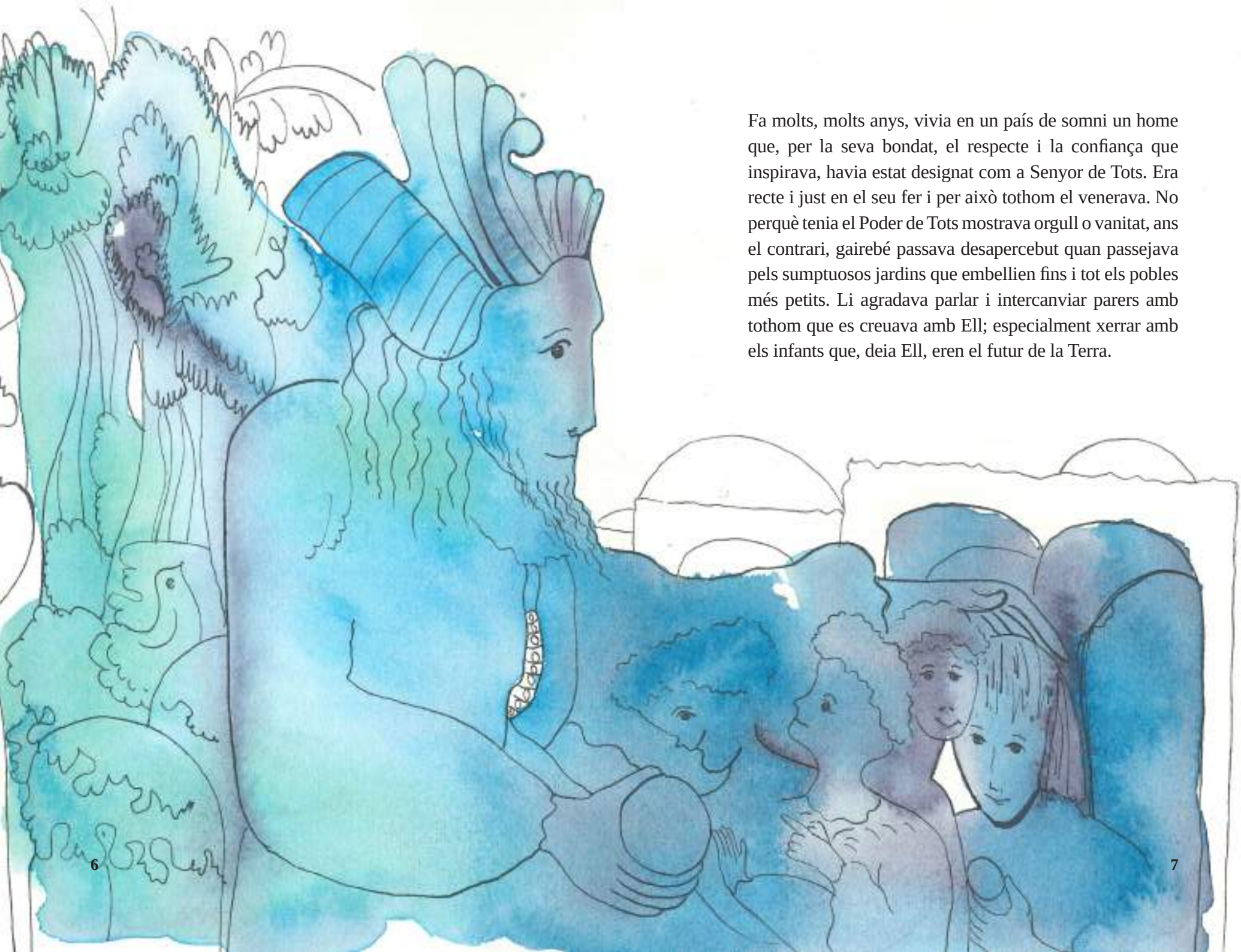

Fa molts, molts anys, vivia en un país de somni un home que, per la seva bondat, el respecte i la confiança que inspirava, havia estat designat com a Senyor de Tots. Era recte i just en el seu fer i per això tothom el venerava. No perquè tenia el Poder de Tots mostrava orgull o vanitat, ans el contrari, gairebé passava desapercebut quan passejava pels sumptuosos jardins que embellien fins i tot els pobles més petits. Li agradava parlar i intercanviar parers amb tothom que es creuava amb Ell; especialment xerrar amb els infants que, deia Ell, eren el futur de la Terra.

És per això que la seva joia fou immensa quan, en arribar a casa, un dia, la seva companya li anuncià que tindrien un fill.

L'emoció que li omplí el cor no el deixà dormir aquella nit i sentí la necessitat de clamar al món la bona nova. Anà a l'estable on el cavall blanc l'estava esperant. El muntà i començà a galopar planúries a través, foll de goig, vers les muntanyes verdes de frondosos boscos, cridant al vent la seva benaurança.

A sol ixent, es trobà prop d'una font en mig d'una vegetació d'esplendorosa magnificència.

No recordava haver estat mai en aquell indret que li agradà com cap altre.

S'ajupi, apropà els llavis al doll i es desalterà. El líquid era fresc, amb un lleuger gust de molsa. Un raig de sol es reflectí sobre l'aigua que llambrejà arbres i cel.

«Quins colors per als seus ulls!».

La visió durà un instant, clara, neta, perfecta. Ell, va vacil·lar, com si les cames no el poguessin aguantar.

Foragità la imatge esperonant amb força el cavall que, aïnant bestialment, s'encabrità i volà, com punxat per un llamp enfurismat, fins que les forces li mancaren.

Tan sols llavors, quan ja queia la tarda, fatigat, el cap buit, tornà a casa.

Per primera vegada, en passar el llindar, la companya detectà en els seus ulls un guspireig trist.

Passaren els dies i, si bé l'home continuava essent el mateix de sempre, íntegre, pobre, equitatiu, honest, de tant en tant, Ella sentia el seu esguard perdut, distant, com enfosquit per una boira de mal auguri... No gosava, però, demanar res, perquè en el fons creia conèixer la raó d'aquella angúnia... Un dia, a l'horabaixa, mentre passejaven per entre el bosc d'eucaliptus, darrera la casa, Ella digué:

–Voldria que fos un noi.

Ell se la mirà, estranyat que hagués, Ella, parlat sense haver-hi estat convidada, però alhora satisfet. Li ho va agrair dient simplement:

–Jo també. Li parlà, llavors, de la cavalcada, i del descobriment de la font, al bosc de la muntanya, i de la visió d'una noia d'ulls blaus com el cel, verds com el fullam dels arbres reflectits damunt l'aigua a l'hora que neix el sol.

Tal com manava el costum, la dona havia d'escollir el lloc de l'infantament. Arribat el moment, Ella demanà d'ésser conduïda a la Font de la Muntanya.

A n m
Anem editors
9 789992 065112